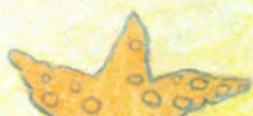

ensimmäinen osa,
syksy 2024

Luontoni mun

kyynel
tippuessaan
muuttuu
sormukseen
muotoiseksi

Sisällysluettelo:

Sivut:

1-6	Ensimmäinen osa, aika ennen koulua ja ala-aste
7-10	Toinen osa, yläaste ja lukio
11-14	Kolmas osa, Sen jälkeen, oireilua 2017-2021
15-20	Neljäs osa, Oireilun hieman lievennyttyä, 2021-nyky
21	Loppusanat
22	Tuleva, kirjoittajasta

Siitä se kaikki lähtee,
niin et kaikki lähtee,

vaan ei pääty

aika korjaa

ei kuolema

sano se mun korvaan,
suo ei mikään korvaa

90

Tässä lehtisessä käsittelen omaa luovuuden polkuani, lapsuudesta nykyhetkeen, ajanjaksoittain.

Aika ennen koulua ja ala-aste:

Muistan kuinka viisi vuotiaana aloin tehdä omaa "kirjaa. Muistan sen ajatuksen, että miten hienolta tuntui se että voisin kirjoittaa ja piirtää siihen ihan mitä haluaisin. Vain mielikuvitus olisi rajana. Se oli mahtava ja mukaansa tempaava tunne. Täytyy myöntää että koen edelleen aivan juuri noin 😊 Tein silloin kirjan jonka nimi oli tyyliin Piqiinin maka (pingviinin matka). Pingviini seikkaili siinä luolissa ja huvipuistoissa ja rokki konserteissa (korvatulpat oli, totta kai, mukana..)

Ensimmäisellä ja toisella luokalla kirjoitin aina samanlaisia tarinoita. Meillä oli opettaja joka kerran sanoi "saa sitten kirjoittaa ihan niin monta tarinaa kun haluaa ja minä luen ne" (jokaisen tarinan loppuun sai myös 1-2 tarraa 😊) Otin neuvosta vaarin ja jo parin päivän päästä juttuvihossani komeili varmaan liki kymmenen tarinaa siitä, kuinka eräänä päivänä sammakko meni metsään. Hän törmäsi siellä kettuun. Sitten heistä tuli kavereita. Tai kuinka meri tähti meni mereen. Eräänä päivänä hän törmäsi siellä meri hevoseen. Ja heistä tuli, kuin yllättäen, kavereita. He leikkivät elämänsä loppuun asti. Mutta taisi siellä olla sellainenkin tarina jossa perhonen oli vain ulkona. Hänellä ei ollut yhtäkään kaveria. Hän oli surullinen. Sen pituinen se 😊🙌

Maija Vilkkumaan musiikki iski minuun jo silloin. Sanoja en toki ehkä ihan ymmärtänyt.. "mut koska maireus on naurettavaa",

"oot kuin rikkinäinen uudenvuoden sähköinen, poltat sormet mut et iloa tuo",
tai

"ja kun sen kohtaat et kysele hintaa tai kuuntele jeesusteluita"

Täytyy muuten sanoa että olen aina ja tähän asti luullut, kuullut että se on "ja kun sen kohtaa se kyselee hintaa-aa. Kuuntele jeesuksen luita, ne ei mitään

paina" 😊 Siitä voi siis ehkä päätellä että lyriikan ymmärtäminen ja

tulkitseminen ei ole ehkä vielä kukaan ihan meikämandoliinin vahvuuksia 😊

(aiheeseen sopiva termi muuten, heh..) Toisaalta, kuuntelin silloin tokalla jo

Dolly Partoniakin (ja kuuntelen edelleen 😊) "jalili luuliali jalilooliali jaliloolioo

liiei, jalili luuliali jalilooliali jaliloolieei. Nyy joo sidi ei noukkainda pleis fooma

khantrigöö" 😊👉 Jotenkin ne vaan puri..

Yritin tykätä TikTakista. Harmi kun en tykännyt.

Yritin myös, silloin tokalla, kun kaveri halusi poikkeuksellisesti lukea vähän aikaa. Niin yritin lukea sitä Neiti etsivää. Siitä ei tullut mitään. Ei olisi voinut vähempääkään kiinnostaa, saatika jotkut hevoskirjat. Halusin olla itse se neiti etsivä.

Kuudennella luokalla meillä oli äidinkielen koe tulossa. Jostain syystä opettaja sanoi jo etukäteen "Siinä kokeessa tulee sitten olemaan kohta, jossa pitää kirjoittaa runo itse. Sanon nyt tässä näin etukäteen, ettei tule vaikka sellaista luovuuden blokkia, ja että arvosana jäisi siitä kiinni". Mielestäni ainakin näin jälkeen päin ajateltuna todella ärsyttävästi sanottu. Että oikein lähteä pelkäämään jotain luovuuden blokkeja, siinä ollaan sitten jo aika hakoteillä. Ja toiseksi, kyllä se on ihan tarpeeksi äidinkieleenkin liittyvä ominaisuus että osaako sitä kieltä sitten käyttää, luoda. Ja senkin pitäisi olla aivan yhtä lailla palkittava ominaisuus, kuin vaikka se että osaa laskea hyvin jakokulmia. 😡😡😡 mutta niin, muistan että muistin sen vasta edellisenä iltana joskus myöhään, ja sitten kirjoitin sen. Ensimmäisen runoni. Joka meni suunnilleen tällein:

"Kaipaan sua, sun naurua ja sitä kun halataan.
Toivottavasti me vielä yhteen palataan". 😊(?)"

Muistan opettajan sanoneen että oli yllättävänkin hyviä runoja, että ehkä sitä ei sitten ensi kerralla tarvisikaan sanoa etukäteen 😊 Selvä pyy. 😊👌 taisi siis olla useampikin runoilija Reeta ja Risto samalla luokalla. 😊

etsi kuvasta hymynaama 😊

Ala-asteen lopulla oli myös laulukokeita. Nehän nyt meni aivan kikatteluksi, ja että uusintoja piti ottaa. Muistan kun opettaja sanoi että ihan kun ette aivan sisäistäisi mitä laulatte. No hänhän oli varmasti aivan oikeassa. Hieman vaan ehkä omituinen neuvo 12v kikattelukaksikolle, parikymppiselle olisi jo osuva neuvo. 😊

Singstaria laulettiin aina. Se oli jo silloin ja on siis edelleen, _sitä mistä tykkään kaikista eniten, laulaminen, musiikki. ♡ Sitä ei voi edes verrata mihinkään muuhun. Toinen asia on se luominen, ylipäätään. Voi tehdä ihan mitä itse haluaa, vain mielikuvitus on rajana~. 😊

Tuli kyllä mieleen vielä yksi asia..🤔 nyt, kun rikos on jo vanhentunut, voin myöntää.. Silloin tokalla plagioin tai oikeammin kopioin aivan täysin ja surutta Myyrä-kirjasta kymmenisen sivua juttuvihkooni. 😊👉 Sitä voi sitten ajatella että meniköhän ihan läpi, miten meni noin niinku omasta mielestä.. 😊😊😊😊👉 😊

Oliko sun
kädetki
piikikkäät,
ku
niistä tarrasin

Yläaste.

Yläasteella oireiluni oli jo aika paha. Yritin silloin aloittaa vaikka mitä harrastuksia, niin teatterikerhoja, tanssi tunteja, jalkapalloa kuin musiikki harrastuksiakin. Mutta kaikki jäi aina kesken melkein heti. Aina tuli tavallaan joku ongelma mitä en osannut ratkaista tai käsitellä, ja sitten lopetin. Myös pitkäaikaisen ja tavoitteellisen koripalloharrastuksen lopetin silloin.

Varmasti se vaikutti myös paljon oireiluun- ei enää ollut pakkohiki-sydäntuleerinnastaus- treenejä tai pelejä lähemmäs 20 tuntia viikossa. Jossa lisäksi saa puolustaa ja hyökätä aivan antaumuksella, ja niin maanperkeleesti juosta sen pallon perässä (mä haluan sen pallon !! mä voitan !!)

Halusin oman bändin.

Halusin laulaa.

Halusin tanssia,

halusin näytellä. Harmi, kun ei vain oikein halut ja todellisuus ihan kohdanneet. Olisimpa jo silloin tiennyt asiasta tarkkaavuuden ja aktiivisuuden poikkeamat. Olisimpa jo silloin saanut tukea niihin. Koulukin meni aika huonosti. Ei oikein mikään ihan luistanut. Se oli sellaista vähän jaksamista vain, selviytyä piirteidensä kanssa ja yrittää peittää niitä. Olihan se nyt aivan maailmanlopun kaltainen asia, jos oli jollain lailla vaikka poikkeava. 😞

Voi sitten kuvitella miten tuollaisilla harrastuspisteillä päästiin Kallion lukioon, no ei yhtään millään lailla. 😞🙌 Sinne olisin todella halunnut (ja myös kuulunut, näin jälkikäteen ajateltuna). En päässyt edes toiseen vaihtoehtooni Sibikseen, ei tosin ihme, niillä kitaran rämpyttämisen taidoilla ja lauleskelulla. Huomasin sen kyllä ihan sen arvostelijan ilmeistäkin. 😊🙌 ihan kuin idols-koelauluissa konsanaan. En päässyt edes kolmanteen vaihtoehtooni, koska sinne ei riittänyt keskiarvo. Pääsin, jouduin, Helsingin kuvataidelukioon. Enhän minä edes juurikaan tykännyt piirtämisestä.

Lukio.

Vaan siellä sitten olin, Helsingin kuvataidelukiossa, meikämaalari. 😊 Jos luovuuteni oli yläasteella kuin kuollut ja melkein kuopattu, lukioaikana se oli ehkä vielä enemmän tukossa. Voin sanoa, etten loistanut yläasteella. Voin sanoa, etten loistanut lukio aikanakaan. 😊

Vaikka olisin halunnut. Vaan eipä taas halut, ja se miten käytännössä asiat menee, taaskaan ihan kohdanneet. Ei se piirtäminenkään oikein, voihan sitä joskus jos ei parempaakaan tekemistä ole, -eli aika harvoin.. Ei se lukio muutenkaan ihan paikkani ollut, järkyttävän nopea opetustahti, kaikki omalla vastuulla, tunnit luentomaisia. En ollut pysynyt kärryillä tunneilla edes ala-asteella. Saati nyt. Lukiosta minulle jäi käteen ehkä vain pahentunut oireilu. Silloin en edes juurikaan ymmärtänyt mitä tarkoittaa mielenterveyden oireilu. Taikka neuropsykiatria. En muistaakseni tehnyt koko lukioaikana juurikaan mitään luovaa vapaa-ajalla. Kuvia taisin kyllä ottaa jonkun verran..

Ei ihmeekkään, minähän menetin kykyni puhua.. Ja oli pakko katsoa aina kaksikymmentä kertaa vasemmalle, kun käänsi sivua, äidinkielen kurssin esseitä varten kirjaa lukiessa.. yrittäessä lukea.. Sitten oli ne kirjoituksetkin.. siinäähän sitä, sitten ....

Jos metsään
haluat
mennä
nyt,
...
niin
takuualla
voimaannut

Sen jälkeen, oireilua 2017-2021:

Tämän ajan olin lähes täysin puhumaton. En kokenut että pystyisin puhumaan. Näin jälkikäteen ajateltuna, se oli varmaan sitä kun "aivot olivat niin sekaisin". Piti saada aivokemioita parempaan järjestykseen, tilitäsi vaan koko ajan. Ei siinä voinut sitten samalla vielä puhuakkin. Kaikki oli liikaa. Kaikkea oli liian paljon, vaikka mitään ei ollut. Menin myös motorisesti huonompaan kuntoon, motoriikka hidastui merkittävästi. Vasta sitten aloin jossain vaiheessa saamaan tukea, tuettua asumista, joka kyllä auttoikin aika paljon.

Silloin puhumattomana kirjoitin siis kaiken. Jos halusin jollekin jotain sanoa, kirjoitin sen vihkoon ja näytin. Väitän, että tuona aikana kirjoittamisen taitoni kehittyi, myös itsensä ilmaiseminen kirjallisesti. Lisäksi silloin kun ei itse puhu, ehtii ja voi havainnoida muita ihan eri tavalla. Väitän, että siitä on hyötyä teatterin tekemisessä, näyttelemisessä ylipäätään, laulujen kirjottamisessa..

Ajattelin, että en varmaan enää ikinä puhuisi. Tulevien mahdollisten lastenkaan kanssa. Ammatista ajattelin, että mikään luova ei ainakaan varmaan onnistu, no opettajan ammatti ehkä sitten, viittomakielinen.. Aloitin ammattiopintoihin valmentavalla linjalla, jossa olin ajatellut myös viittomakielen alkeita alkaa opiskella.. Vaan sinä aikana aloinkin sitten taas pystyä puhumaan..

Vaikeimpina aikoina ja tuskina kun asuin yksin, ja ei ollut muutenkaan hirveästi tukea, aloin kirjoittaa enemmänkin. Aloin kirjoittaa romaania, tarinaa. Nyt kun mietin, sen nimi taisi olla Eevan matka. Pingviinin matka, Eevan matka, matkoja siis kylläkseen.. Kirjoitin sitä sitten parisen vuotta, en suunnitelmallisesti, silloin kun siltä sattui tuntumaan. Se oli todella tärkeä väline siinä, että sen avulla pystyin vähän paremmin hahmottamaan asioita. Sen avulla pystyin myös käsitellä asioita. Se tavallaan kulki mukani.. Minulla on siis yhdeksänkymmentä konsepti paperia (eli ~370! sivua) sitäkin matkaa tuolla jossain laatikoissa.

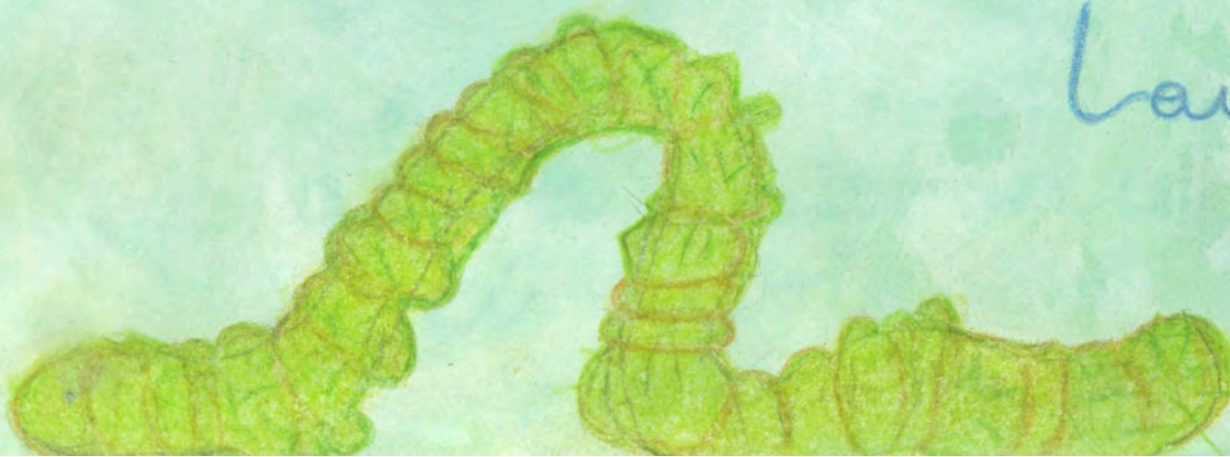
Se oli merkittävää myös kirjoitus harrastukseni kannalta. Sen jälkeen aloin kirjoittaa runoja, joitain laulun sanoja, random tarinoita.. Itsensä ilmaiseminen kirjoittamisen avulla tuntui jo siinä kohtaa erittäin luontevalta.

Myös piirtämisessä aloin kehittymään enemmän vasta lukion jälkeen. Samoin tanssimisessa, en ollut ikinä elämässäni ollut varsinaisesti mikään parkettien partaveitsi, no jos nyt mikään muukaan ase, no, ei sillä että edelleenkään olisin, siis partaveitsi.. mutta.. Also, puhumattomana oli vähän vaikea laulaa.

mä
sittenki..

laulaa,
laulaa,
niin
laulaa

Oireilun hieman lievennyttyä, 2021- nyky:

Minulla on aika suoraan näkynyt se mitä teen, voinnissani. Tai vointi heijastuu siihen mitä tekee, miten päin sen nyt haluaakaan ajatella. Mutta että kaikista huonoimmassa voinnissa en ole tehnyt juurikaan mitään luovaa. Vähän paremmassa (lue: silti erittäin huonossa) voinnissa olen taas piirrellyt ja jotain kirjoittanut. Sitten taas siitä vähän paremmassa voinnissa olen kirjoittanut enemmän, hieman tanssahdellut, teatteri alkanut kiinnostaa, kuunnellut musiikkia (ja se tehdään niin että tuunteja putkeen, ja lähes niin kovaa kun kaiuttimista voi laittaa😎, sekä alkanut lauleskelemaan. Noin sen on pääpiirteissään mennyt. Toki, ei nyt voi suoraan sanoa että jos piirrän, minulla menee super huonosti😁 mutta koenkin että nyt olen paremmassa tasapainossa kuin aiemmin. Joskaan tätä nyt ihan tasapainoksikaan voi sanoa😬😬 Varsinkaan ulkoisia seikkoja katsoen, kuten tuetun asumisen (ei niemikotisäätiön!😁👌) yksiköiden tiheä vaihtuminen, ja ei omasta halusta yleensä.

Mutta että koen että tällaisessa jonkunlaisessa tasapainossa voi tehdä mitä vain noita taidemuotoja.😁 Kun taas huonommassa voinnissa en koe että pystyisin teatteri harrastukseen, laulamiseen. Sitä on niissä jotenkin vielä aivan eri tasolla auki ja haavoittuvainen. Ei ole oikein mitään, edes hupparin hihaa, minkä taakse voisi mennä vaikka improtessa. Sitä on siinä aika suoraan. Onneksi minäkin sitten sain sopivan lääkkeen, kannattihan sitäkin sitten, loppu peleissä, jatkaa yrittämistä.😁

Mutta enhän minä puhumattomana, tai huonosti voivana lukiossa, olisi edes pystynyt harrastamaan laulamista sillä tavalla miten olisin halunnut. Vaikka onhan se se mistä juuri eniten tykkäänkin. Ylipäätään koen että vaikka biisien kirjoittamiseenkaan en olisi ollut juuri paljoa aiemmin "valmiskaan". Tai improon. Sitä sai ihan tarpeeksi näytellä ja improta että selviytyi edes jollain tasolla niistä päivistä ylipäätään. Siinä sitten vielä jotain rooleja pitäisi, eikä aina ihan hirveästi laulattanutkaan, ei edes Chasing pavements "should i give up or should i just keep chasing pavements".. ei itsemurha mielessä, mutta sillein, muistan ajatelleeni niin moneen eri otteeseen "kannattaako tässä oikeasti edes yrittää? Mitä oikein yritän? Miksei oikein mikään oikein onnistu????

Tuon laulun lauloimme myös taiteen sulattamon kuorossa, jo vähän enemmän toipuneena tai edenneenä. Ja se oli todella jotenkin koskettavaa ja värisyttävää. Ihan meni tosiaan kuin jotkut väreet kehossa, osittain koska edetty tässä vähän ollaan, ja osittain koska: laulaminen on vaan niin ihanaa 🥰 juuri tätä haluan tehdä. Ja korkealta ja kovaa. Ei, kaikilta eri taajuuksilta ja kovaa että hiljaakin. 😊

Olen kokenut useita kolmannen sektorin, järjestöjen ja säätiöiden toimintoja itselle hedelmälliseksi myös taiteen/ luovien asioiden saralla. 😊🙌 Ne ovat auttaneet siinä. Ja saaneet puhkeamaan ihan uuttakin. Tai ylipäättäänsä oireilu ja sen mukana tulleet asiat, hyvät kuin huonotkin.

En olisi ikinä ajatellut että MINÄ alan kirjoittamaan runoja?! Tai MINÄ tykkään improvisaatiosta. Tai että minulla olisi hyvä mielikuvitus. Ai minulla??

Mutta niin vain, ja taiteen sulattamon teatteri kerhoon menin lähinnä vain huvikseen. Ajattelin että mikäs siinä, kunhan ei vaan mitään improa ole. Ja, no tietysti heti oli 😊😊😊 mutta enpä olisi uskonut miten järisyttävän hauskaa ja mieluista se oli. Sen jälkeen oli heti että "milloin seuraava, ai vielä viikko 🙄🙄 ja loppuipa se kerhokin sitten aika nopeaan 😊😊 mutta saimpahan tietää että tykkään improsta todella, nyt vaan ei ole ihan tullut vastaavaa kerhoa vastaan. 😊

Saimpahan tietää sen kuoron avulla että laulamisesa voi aika helpostikkin kehittyä! Korkeat äänet vahvistui jo sen puolen vuoden aikana. Saimpahan tietää ROSON Kuukauden biisi-pajassa että laulujen tekeminenkin on todella juttuni.

Olin joitain kirjoittanut aiemminkin, mutta sävellyks, rytmi osuus tuntui aivan mahdottomalta, tai ainakin todella kaukaiselta. Mutta niin siinäkin vaan huomasi, että pystyinkin ihan tekemään sitä! Pääsi yllättävän nopeasti jujusta kiinni.

Ja ei pidä unohtaa me-tiimiä. 😊 Niemikotisäätiö 40v juhlalehden tekeminen oli ensimmäinen projekti, jonka tein suunnitelmallisesti alusta loppuun. Olen tajunnut vasta hiljattain, miten oleellista luovien asioiden tekemisessäkin on suunnitelmallisuus. Suunnitteleminen, tekeminen ja loppuun saattaminen. Ja että milloin tekee, milloin sen olisi oltava valmis. Hugokin laulaa "ne taulut oli kauniita, sääli ettei niistä tullut ikin valmiita, me ei päästy edes näyttää meidän taidetta, wo-oh, ne taulut oli kauniita wo-oh". Siksi tätä lehtistäkin teen.

Suunnitelma on ehkä maailman tyhmin juttu, jos sitä ei oikeasti sitten tee. No ei tyhmin, suunnitelma on jo itsessään tärkeä koska se auttaa näkemään mitä edes haluaisi tehdä 😊 ja mikä tavoite.

Eihän eri tekijöistä johtuen aina suunnitelmat toteudu. 😊 Kröhöm .. Mutta siksi se onkin niin hienoa kun joku suunnitelma toteutuukin. Sitten huomaa, että kappas, niimpä pysyin tässä toisessakin suunnitelmassa.. 😊 🙌 🙌 🙌 Jippii kai jee.

Luovuuden saralla aion loppu vuodesta alkaen keskittyä pääasiassa musiikkiin. 😊 ja toki sivu juttuina tehdä kaikkea muutakin. Mutta pitää varoa ettei se tärkein vaan jää kaiken muun alle 😊👉 onhan se tärkeä niin obvious. Minua ärsyttää ylipäättään koska melko moni juttu on aika "itestään selvä". 😊 Sitä ei välttämättä ajattele koska se on juuri niin itsestään selvää.

Minulla ei ole ikävä sitä, että seitsemän tuntia putkeen mietin pakkoajatuskaavoja.

Minulla oli/on ikävä sitä että teen mieluisaa luovaa tekemistä seitsemän tuntia putkeen. 😊😊😊😊

Loppusanat:

Se, mitä ajattelin että tästä projektista tulisi aluksi, vs mitä siitä sitten tuli, ovat kuin kärpäsen kakka ja hirven kakka läjä. 😊😊 Siitäkin on kokemus kun viime kesänä törmäsin hirveen, ja sen kakkaan. 🙄😊😊👉 Oli vaikeaa rajata aiheita, oli mielikuvitusta ja luovuutta, miten psyykkinen oireilu vaikuttaa siihen, miten luovuus kehittyy, mikä sitä tukehduuttaa jne jne. Lopuksi päätin rajata aiheen vain omaan luovuuden polkuuni. 😊 Sekin, tarkemmin ajateltuna on tosi laaja aihe, enkä siitäkään kuin ihan osan saanut tässä sanottua.

Kun kuvittelee jotain, tuntuu toisinaan kun sen oikeastikkin eläisi, kuvittele_ mitä kaikkea oletkaan siis jo tavallaan kokenut.

"Se on vain päässäsi"- sanonta on hauska. Se on lohdullinen, se on tuomitseva. Syyllistävä, innostava, mukaansa tempaava, ärsyttävä.

Ajattelen että oireilu itsessään lähinnä vaikeuttaa luovaa tekemistä, luomista. Aivot tarvitsee edes jonkunlaista rauhaa ja tasapainoa. Eikä ainakaan vaikeasti oireillessa välttämättä jää juuri mihinkään muuhun aikaan, tilaan ja kapasiteettia kuin niin sanotusti päivästä toiseen selviämiseen. Oireilun myötä tulleet hyvät sekä huonot asiat voivat kuitenkin antaa elementtejä ja ulottuvuuksia luovaan tekemiseen. Voi esimerkiksi juuri osata nähdä asioita moniulotteisemmin, tietynlainen henkinen pääoma voi kasvaa. Jotkut ominaisuudet voi myös kehittyä toipumisen edetessä, esim omien puolien pitäminen, osaa laittaa asioita oikeisiin mittasuhteisiin, logiikka, psykologinen ymmärrys/"silmä", tai vaikka stressin sieto kyky, kun on monesta selvinnyt, ja kokenut sellaista mitä ei olisi pitänyt joutua kokemaan. Voi myös osata arvostaa ihan eri tavalla tavallisiakin asioita, kun ne on kerran tai useampaankin kertaan jo menettänyt. Mutta kun oireilu tai muu huono olo lähtee käsistä, yleensä luovuus ei kukoista vaan on enemmänkin tukahtunut, kuin kuollut. Ihminen ei vuosien tai vuosikymmenten jälkeen välttämättä edes muista tai tiedä että on luova. Sen uudelleen syttyminen tuntuu kuitenkin sitten erityisen hienolta.

Tämä lehti oli ennen kaikkea, ja viimeitteeksi ylistys luovuudelle ja luovalle tekemiselle.

Luovuuden kanssa ei voi luovuttaa. 😊🔥 100/100

Elina.

Tuleva:

Ensi vuonna teen tälle lehtiselle jatko-osan. Siinä aion puolestani kysyä muiden luovuuden polkuja. Joko haastattelemalla, tai voi myös vaan lähettää itse tarinansa. Otan viiden henkilön tarinat siihen. Voi olla kuntoutuja taikka henkilökuntaa. 😊 Jos olet alustavasti kiinnostunut tulemaan mukaan, laita sähköpostia minulle elinasalo_(ät)hotmail.com (kyllä, siinä on tosiaan alaviiva 😊 😊 😊) Voi olla nimellä tai nimettömänä. Voi laittaa liitteeksi lisäksi kuvia, piirrustuksia, runoja. Minä kokoan ja teen sen noin muutoin ja kuvitan.

Kirjoittaja:

Kirjoittaja on kuntoutuja ja kuntoutuva, joka tekee mieluummin ruman taulun, kunhan saa valmiiksi, kun kauniin, joka jää kesken.*

*viittaa ajatuksellaan Hugon kappaleeseen "taulut"

Tekstit, kuvat, piirrustukset ja toteutus Elina Salo

